

SZAMOSVÁRI BENCE

fakasztó

kattan az ajtó nyílik elugrom előle
tejteli tált tol ági a néni a szőke
ölbe kap óvat tejteli tálam napérem
kölykeim úsznak tiszába fúltak az égen

Őszöktől az eget, telektől az őszöket

Vizek külső karéján beleölt fosszilis bálna zsírjának kapkodva megszilárdult folytatása: szárazföld.

A járványok hasmenősek,
Karokat növeszt a falunép,
Egyet latrina-, egyet sírkaparáshoz.

A vénebb (harminc–negyvenéves) vének emlékeznek
A nagynagyapák emlékeire,
Akkik megszentelték a sípot.
A törzset ez viszi át vagy ez taszítja el,
Az éhes szájról szájra suttogott tudás:
Meg kell fújniuk, ha kész lesz a készenlét.
Valaki megfújta, most nincs síp.

A falu nem, ami rajta, hanem ami alatta van.
Budik-tömegsírok összecsókolózó üregmelege.
A fenti föld kihűlt, csizmákat mégsem hordanak,
Amióta a súlyozott léptek fordítottak a talaj állásán,
Napokra megszakítva
A mindenedvből lett sarat
Foszló testek kilógó alkatrészeivel.

Négy sarkvidék, rajtuk a májak: roskadó igluk a gyomrokon.
A sámánt, aki szerint a nyers hús árt, megették.
A vizek, ha idegesek, kisajátítják a partokat,
Patás hullámaik varkocsban dübögnek, vinnék a véneket.

A vének hiszik a sípot, fújnak a vízre, mérgük megejtő-lassan oszlatja
hasukat, övük a tovább,

Ha belőle a törzs kapva kapni akar,
Legyen minden kölykezés közvetlen parti kölykezés,
Zsengekóstoló apály korgását dagály csillapítsa,
Legyen a zsengeknek tudhatatlan a tudás, vizek zaborognak.

Tajtékuk letörli eltelt szájukat.
Megtartják, nem adják a halakat.

Konok víz, a törzs szemet vet az égre, a vetett szemek szárnyakat lőnek át,
A madarak estükben múltjukat nyeldesik, húszakat megkeseríti
(Közös anyjukra gondolnak, melegére, a falunép nem tudhatja meg).
A vének kötik a hajót daróccal karóhoz, szigonnyal nyers éghez
(konok víz, konok).

A sámán, aki gyomornedv lett, tudta a tudás alattit,
Hogy a sípot, ha meg is fújják, a tüzet nincs, aki feltüzelje.
A mínuszok felborzadva farkasordítanak,
Jönnek bálnazsíron a karéjról,
A falunép babonatévedése, hogy a víz, pedig az ég verte rájuk őket
Madaraiból kiapadva, évszakváltó tollait elhullatva, őszre megkopaszodva,
Talán-várt ősz:
Félévre befagyasztja az ásatok fölkéredzkedő sokszagát,
De elereszti az éhség verekedő kezét.
A gyűlések forognak, akörül, mit, kit egyenek.

Hetekig találatlanul szigonyoztak átfagyott hajóról égbe.
Ma, ahogy ideér a szó,
Lőnek egy repülő férfit.
Zsengeknel zsengebbet, véneknél vénebbet,
(Közös anyjára gondol, nem titok)
Tenyerén melengő-pirosat hordoz,
Jeget szakít vele, mielőtt

Kapva kapja, továbbot, a víz,
Sercenve ellobbantja.

A telektől senki nem mentheti az őszöket.
Leáll a májjal. Csőrével hóna alatt
Visszafordul a saskeselyű.

Ó Marianna

Fövenyre verve
Ritkul az ikra.
Ázik a pernye,
Mossa a szikra-
eső.

Bánja, ha hagyta
A bálna, az őre,
Ma délelőttre
Háza apasztva.
A csepp, amit őrlt,
Fogán kigőzölt.

Jövők dörögnek,
Tócsákba borjak,
Fóka sohaugat.

Felkönyökölnek,
Erekbe folynak
Kagylós olajkutak.

*

Kiszívószárazott árok.
Folynia kell a shownak.
Öltönyös gyöngyhalászok
Homokon pillangóznak.

Elysium 21

A helytartó megígérte: betoloncolja a szelet,
Eső is lesz, a szél csomagol mindenkinek.
Ácsok gyomra a föld,
Belemar a szik, mint a lelkiismeret,
Amikor korgó kölykeik szájában a hónapos kenyérré néznek.
A bádigosok fejüket vakarva
Vízvezető lemezekkel játszanak a porban,
Tologatják, mint a dámát, a határidőt.

A helytartó szent jobbával esküdött: lesz fa, erdő,
Az asztalozhoz mégis fazonigazításra járnak,
Gyűlnek a műhelypadlón a leforgácsolt fájdalmak.
Csak a reumával nem bír,
Négysávós biztonsági övvel fixálták
Még becsekkolóskor.

Különben előre tartanak a léptek
És fizetésnapon felfelé,
A helytartó elárulta: mire odaérnek, elöl is lesz, fent is lesz
Valami. Kiszálltak a beszállítók, viszont ideköltöztek,
Garázsszagú srácaik fel-alá szaladnak
A kilenclyukas hídon a maradék alkatrészzel,
Ki-ki szövetkezetbe adta vályogát, nádfedelét,
És mint színi bányákból kigőzölgő só,
Csillog az ácsok szeme,
Mert a hónaposban látni az év kenyérét.

Leparkettázták a katedrálist,
Feszít a műanyag nyílászáró a rózsablakon.
A helytartó megelőlegezte az örökbérletet: lesz úrállomás,
Nézd döngölt falait,
Sőt jönnek a felhők jódozott esővízzel
És agyagos bakancsát az asztalra vágja egy vendéghez.
Késett, de csak ahhoz képest,
Hogy a nőket már bemeszeltük,
Üvegeket kocogtat,
Fütyül az Örömóda
Üres féldeciseken.